

Ինչ մո'ր եկեր, բոլոր հոգևածներ և բեռնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒԷ

*Մեկնություններ, 2017թ.
(N 8 (92))*

Հոդվածներ 2009թ. հայրերից

Որովհետև մարդ ինչ որ ցանում է,

այն էլ պիտի հնչի:

Գաղատացիս 6:8

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մեկնություններ, 2017թ. №8 (92)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Սամվել Զաքարյան Աստծու փրկարար շնորհքը.....	1
Ծնողական դաստիարակությունը խիստ կարևոր է ու անհետաձգելի.....	4
Վախի հեքիաթները.....	8
Հաշմանդամ նավապետը.....	9
Մարիետա քույրիկի բժշկությունը.....	10
Ժաննա քույրիկի բժշկությունը.....	12
Հասմիկ քույրիկի վկայությունը	14
Սիրո գործեր.....	15
Մի զարմանահրաշ դեպք.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ բերրի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

² ēî Ì àô ò ðî ² ð² ð ԻՍà ð Ðø À

«Եւ իմացի՛ր, որ քո արդարութեան համար չէ որ քո Եհովայ Աստուածը այս բարի երկիրը քեզ է տալիս, որ նորան ժառանգես. որովհետեւ դու մի խաղապարանոց ժողովուրդ ես» (Բ Օրինաց 9:6):

Աստված գորավոր ձեռքով Իսրայելի որդիներին ստրկությունից ազատել, Եգիպտոսից հանել և առաջնորդում էր այն երկիրը, որ խոստացել էր Աբրահամին, Իսահակին և Հակոբին: Աստված զգուշացնում էր Իր անունը կրող ժողովրդին, որ երբ այդ երկիրը մտնեն՝ չկարծեն, թե Աստված իրենց արդարության, ուրիշներից առավել լինելու համար է այդ երկիրը տվել:

Այդ խոսքում առաջինը տեսնում ենք Աստծու շնորհքը: Աստված իս-

րայելցիներին այդ երկիրը տալիս էր միմիայն նրա համար, որ նրանց սիրում էր և նրանց հայրերին երդում էր տվել: Նրանք որևէ արժանիք չունեին, ուրիշներից առավել չէին, որ այդ երկիրն իրենցն էր, ավելին՝ նրանք «խաղապարանոց» էին (Բ Օրինաց 9:3-6): Այս խոսքը վերաբերում է ոչ միայն Իսրայելի որդիներին, այլ նաև աշխարհ եկած բոլոր մարդկանց: Բոլոր մարդիկ էլ Աստծուն մերժող են՝ կամակոր և Աստծուն անհնազանդ: Երբ ուշադիր նայում ենք Սուրբ Գրքին, տեսնում ենք, թե Աստված Իսրայելի ժողովրդին ինչ ողորմություններ էր արել: Բայց նրանց սրտերը փոխված չէին, Աստծուն անհնազանդ էին, և այդ պատճառով «իրենց սրտերովը ետ դարձան Եգիպտոս» (Գործք 7:39): Իսրայելի որդիները մոռացել էին, որ իրենք Եգիպտոսում գերության մեջ էին, և Աստված էր փրկել իրենց: Գերությունից ազատվելուց ընդամենը 1 ամիս և 15 օր անց նրանք դուրս եկան Մովսեսի և Ահարոնի դեմ ասելով, թե ինչո՞ւ իրենց Եգիպտոսից հանեցին, Եգիպտոսում

Մեպրեմբեր, 2017թ., N 8 (92)

ավելի լավ էր (Ելից 16:1-3):

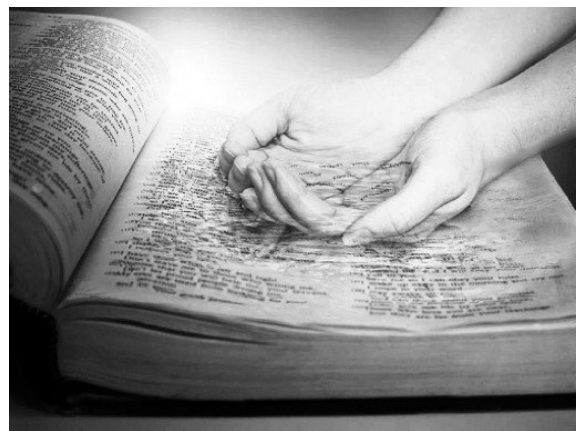
Մարդուց մի քիչ արյուն վերցնելուց և այն զննելուց հետո բժիշկը պարզում է այդ մարդու առողջական վիճակը: Այդպես էլ Տերը բոլոր ազգերից Իսրայելին ընտրեց՝ ցույց տալու Ադամից եկած մարդու սիրտը: Գրված է. «Տերը երկնքիցը մտիկ է անում մարդկանց որդիների վերայ, որ տեսնե, թե կլինի՞ արդեօք մեկ իմաստուն, որ Աստուծուն խնդրե: Ամենքը խտտորուեցան, եւ միասին անպիտանացան. բարի գործող չկայ, մեկն էլ չկայ» (Սաղմ. 14:2-3):

Աստված սիրում է մեզ, որովհետև Նա «սեր է»: Մենք արժանի չենք այդ սիրուն: Մի՞թե Աստված սիրում է մեզ, որովհետև Նրա համար ինչ-որ լավ բան ենք արել. «Կամ ո՞վ նորան առաջուց մի բան տուաւ, որ նորա հատուցումն առնէ նորանից» (Հռոմ. 11:35): Եթե դու մտածում ես, թե ուրիշներից առավել ես, և դրա համար Աստված քեզ կանչել է, իսկ նրանց՝ ոչ, դու շատ սխալվում ես: Երբ որ Աստծու լույսը քեզ վրա բացվի, կտեսնես, որ նրանցից ավելի մեղավոր ես:

Գրված է. «Եւ ձեզ վերայ մաքուր ջուր պիտի սրսկեն, եւ մաքուր պիտի լինէք. ձեր բոլոր պղծութիւններիցն ու ձեր բոլոր կոռւքերիցը պիտի մաքրեն ձեզ: Եւ ես ձեզ նոր սիրտ պիտի տամ, եւ նոր հոգի պիտի դնեմ ձեր միջումը, եւ վեր պիտի առնեմ ձեր մարմնիցը քարեղէն սիրտը եւ ձեզ մարմնեղէն

սիրտ պիտի տամ: Եւ իմ հոգին պիտի դնեմ ձեր միջումը, եւ պիտի անեմ, որ իմ օրէնքների մէջ վարուիք եւ իմ դատաստանները պահէք եւ նորանց կատարէք» (Եզեկիել 36:25-27):

Այս խոսքերում պարզ երևում է Աստծու սերը, Աստծու փրկարար շնորհքը: Շնորհքը բարիքն է՝ առանց արժանիքների: «Որովհետեւ շնորհքով եք փրկուած հաւատքի ձեռովը. և սա ոչ թէ ձեզանից է, այլ Աստուծոյ պարգէն է. ոչ թէ գործերից, որ մէկը չ'պարծենայ» (Եփես. 2:8-9):

«Մաքուր ջուրը» Քրիստոսի Ավետարանն է, Աստծու փրկության խոսքն է: Ավետարանն ասում է, որ Աստված սիրում է մեզ և մեզ համար ուղարկել է Փրկիչ՝ Հիսուս Քրիստոսին, և Նա Աստծու շնորհքով մեզ համար մահ է ճաշակել, մեր տեղը Ինքն է մեռել: Հիսուսը Ադամից եկած բոլոր հիւնը՝ մեզ մեր մեղքերով, մեր հին բնությամբ, իր վրա է վերցրել և խաչվել, որպեսզի մենք արդարանանք, Աստծու հետ հաշտվենք: Քրիստոսի արյունը քավություն է մեր մեղքերին:

Քրիստոսի մահը մեր հին մարդուց ազատվելու աղբյուրն է. «Այս գիտենալով, որ մեր հին մարդը Նորա հետ խաչուեցաւ, որ մեղքի մարմինը խափանուի, որ այլ եւս չծառայենք մեղքին: Որովհետեւ նա որ մեռնում է՝ արդարացած է մեղքիցը» (Հռոմ. 6:6-7):

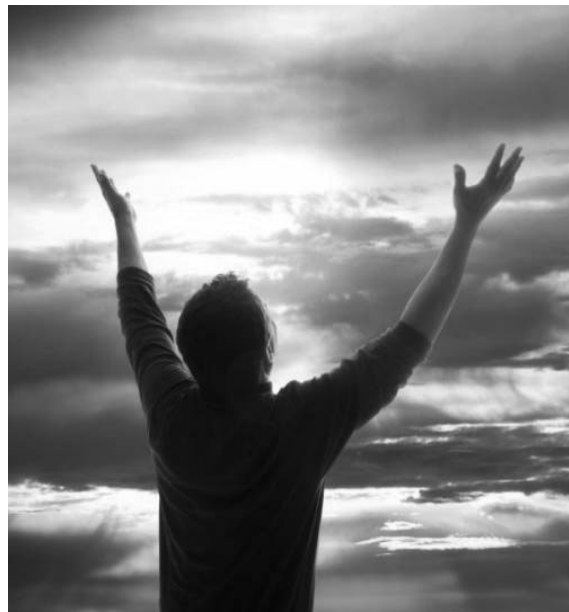
Մենք Քրիստոսի հետ խաչվել, մեռել, թաղվել և հարություն ենք առել (Հռոմ. 6:3-6, Գաղ. 2:19-20, Կող. 3:1,3, Բ Տիմ. 2:11): Ավետարանին հավատալով՝ մարդը վերստին ծնվում է՝ իր մեջ Սուրբ Հոգով ունենալով Քրիստոսի կյանքը:

Ոչ մի մարդ չի կարող ասել, որ աշխարհ է եկել իր կամքով: Նմանապես, մարդու վերստին ծնունդը Աստծու շնորհքն է: «Նա կամենալով ծնեց մեզ ճշմարտութեան խօսքով, որ մենք նորա արարածների երախայրի լինենք» (Հակոբ. 1:18):

Տեր Հիսուս Քրիստոսը մեր փոխանորդն է ոչ միայն մեր անցյալի, այլ նաև ներկայիս կյանքի համար: Քրիստոսը, մեր մեջ ապրելով Սուրբ Հոգով, ապրեցնում է Աստծուն հաճելի կյանքը: Ուշադիր լինենք վերը հիշեցված՝ Եզեկիելի մարգարետության 36:27 խոսքի երկրորդ մասին. «...եւ պիտի անեն, որ իմ օրէնքների մեջ վարուիք եւ իմ դատաստանները պահէք եւ նորանց կատարէք»

Երբ որ մարդը խավարի մեջ է, իր իրական վիճակը չի տեսնում: Բայց երբ Աստծու լույսը ծագում է նրա վրա, նա, տեսնելով իր մեղավոր-

ությունը, իրենից զարշում է (Եզեկ. 20:43, Հռոմ. 7:18,24): Աստված մեզ համար ամեն բան է արել, Հիսուս Քրիստոսով ամեն օրհնություն է պատրաստել (Եփես. 1:3, Բ Պետր. 1:3): Աստված մեզ փրկել է ձրի (Եփես. 2:8-9, Տիտ. 3:3-5): Փա՛ռք Նրա սուրբ անվանը:

Շնորհքը հիմա էլ է գործում. «Որովհետեւ Աստուծոյ շնորհքը երեւեցաւ. որ փրկարար է, ամեն մարդկանց համար...» (Տիտ. 2:11-12):

Աստված օրհնի մեզ՝ հոգևոր կյանքում աճելու, հասկանալու «Քրիստոսի խորհուրդը», լցվելու Նրա լիությամբ (Հովհ. 17:3, Եփես. 3:16-19):

Փա՛ռք Աստծուն Իր անսահման սիրո համար:

Փա՛ռք մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին Իր անպատմելի շնորհքի համար:

Սամվել Կղբայր, ք. Արովյան

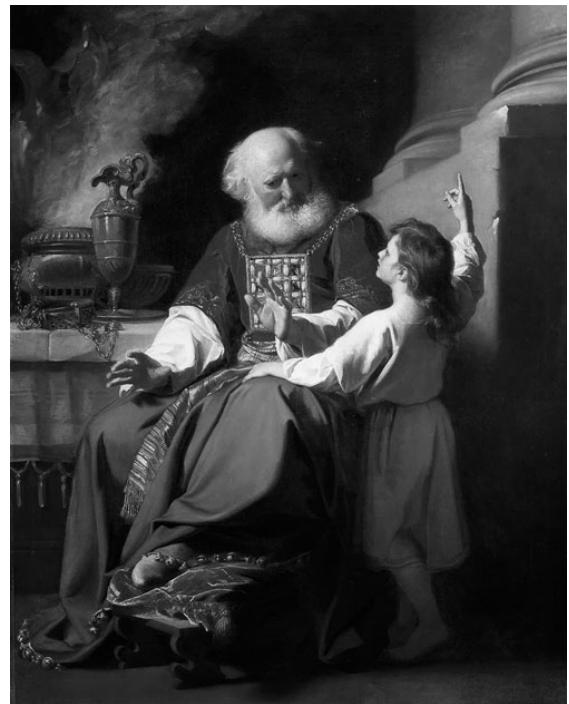
Մեպիսկեփեր, 2017թ., N 8 (92)

Ի ՍահՕՁ Ի Ձ Ս , Ձ ռ Ի ԲՁ ԾՁ Ի ԶՕԲ ՍԶՕՍԲ Է ԲԷԻ Ի Ձ ԾՕ Ի ԶԾ ¾ ԶՕ Ձ ՍԾՕ Ի Ձ ԾՊ Օ ԷԲ

Սիրելի՛ ծնողներ, այսօր ավելի քան անհրաժեշտ է շատ լուրջ ուշադրություն դարձնել երեխաների դաստիարակությանը:

Ա Թագավորաց գրքում խոսվում է Հեղի քահանայի մասին: Նրա որդիները թեպետ քահանաներ էին, բայց չար մարդիկ էին ու Տիրոջը չէին ճանաչում: Հեղին քահանայապետ էր ու դատավոր: Նա լսում էր իր որդիների չարության մասին ու ասում նրանց. «Ինչո՞ւ համար այսպիսի բաներ կ'ընեք. քանզի ես այս բոլոր ժողովուրդին բերնեն ձեզի համար գեշ խօսքեր կը լսեմ: Մի՛ ընեք, սողաք, քանզի աղէկ չեն այս լուրերը, զորոնք ես կը լսեմ. դուք Տերոջը ժողովուրդը կը մոլորեցնեք» (Ա Թագ. 2:23-24): Հեղին թեկուզ հավանություն չէր տալիս իր տղաների անմաքուր և անբարո գործերին, սակայն ոչ մի բան չարեց նրանց ուղղելու համար: Տիրոջ խոսքը Սամուել մարգարեի միջոցով ասվեց Հեղիին. «Ահա ես Իսրայելի մեջ այնպիսի բան մը պիտի ընեմ, որ զանհկա ամեն լսողին երկու ականջները պիտի խօսին: Այն օրը Հեղիի վրայ պիտի կատարեմ ամեն ինչ որ անոր տանը վրայով խօսեր

եմ. պիտի սկսիմ ու պիտի լննցնեմ: Եվ իրեն իմացուցեր եմ որ անոր տունը պիտի դատեմ մինչև յախտեան, իր գիտցած անօրէնութեանը համար. քանզի անոր որդիները իրենց վրայ անէծք կը բերեն, ու անհկա չյանդիմանեց զանոնք» (Ա Թագ. 3:10-13):

Հեղին մանկուց նրանց չէր սովորեցրել հնազանդվել Աստծուն և հեռու մնալ անօրենությունից: Երեխաներին դաստիարակելու համար միայն խոսքերը բավարար չեն: Քանի որ Հեղին ոչինչ չձեռնարկեց իր որդիների հանդեպ, Աստված Իր մար-

գարեին ուղարկեց Հեղիի մոտ, որն ասաց. «Իմ տանս համար պատուիրած զոհերս ու ընծաներս ինչո՞ւ կ'անարգեք, և քու որդիներդ Ինծմէ ասելի կը փառաւորես, որպէս զի Իմ ժողովուրդիս Իսրայելի ընտիր զոհերովը ձեզ գիրցնեք» (Ա Թագ. 2:29): Երևի թե Հեղին կամենում էր պահպանել որդիների հետ լավ հարաբերությունները, բայց նա ի վերջո կորցրեց Աստծու հետ հաղորդակցությունը: Մարգարեի խոսքում ասվում էր, որ Հեղիի երկու որդիները կմահանան երիտասարդ տարիքում, այն էլ՝ երկուսը մեկ օրում: Եվ այդպես էլ եղավ: Եթե Հեղին ժամանակին հանդիմաներ ու պատժեր իր տղաներին՝ զրկելով քահանայությունից, գուցե այդ անեծքը չհասներ նրա տան վրա: Սակայն նա այդ բանը չէր անում՝ թույլ տալով տղաներին անօրենություն գործել ու անեծք բերել իր տան վրա:

Արդյոք մենք մեր երեխաներին թո՞ւյլ ենք տալիս լավ չտվորել, անբարեխիղճ լինել դասերի նկատմամբ, թե՞ հետևում ենք, որ սովորեն դասերը և կատարեն դպրոցում ստացած հանձնարարությունները: Եթե մենք դա անում ենք այս ժամանակավոր կյանքի համար, որչա՞փ ավելի պետք է անենք հավիտենական կյանքի համար: Կան ծնողներ, որ կիրակի օրը երեխային չեն ուզում քնից հանել եկեղեցի տանելու հա-

մար, բայց դպրոց տանելու համար, իհարկե, ամեն օր արթնացնում են: Եթե մենք այդպես ենք անում, Հեղիի պես՝ մենք էլ չենք հանդիմանում, բռնում ենք նույն դիրքը, ինչ որ նա, ասա անպայման նույն դառը պտուղներն ենք քաղելու:

Շատ կարևոր է ուղիղ կապ տեսնել երեխաների վատ վարքի և ծնողական պարտքի անկատարության մեջ: Ծնողները պարտավոր են իրենց երեխաներին դաստիարակել Աստծու Խոսքով: Այն երեխան, որը չի լսում ծնողին և մնում է անպատիժ, դժվար թե խոնարհվի ու ենթարկվի Աստծու կողմից տրված եկեղեցու իշխանությանն ու կարգուկանոնին: Եվ հակառակը՝ նա, ով փոքր հասակից սովորել է հնազանդություն, ապագայում էլ կլինի պիտանի

անոթ եկեղեցու համար: Ասածու Խոսքին համապատասխան ծնողական դաստիարակությունը ծայրահեղ կարևոր է: Շատ ծնողներ պնդում են, որ իրենք շատ լավ են դաստիարակում իրենց երեխաներին և բոլորովին չեն ուզում պատժել նրանց: Երեխայի դաստիարակության մեջ լինել թույլ ծնող՝ նշանակում է չսանձել մեղքը երեխայի կյանքում և թույլ տալ նրան, որ ընկնի ու խորանա մեղքի մեջ:

Աստվածաշնչում կա ևս մեկ հոր կերպար. դա Դավիթ թագավորն է:

Մեպրեմյան, 2017թ., N 8 (92)

Եկե՛ք տեսնենք, թե նա ինչպես էր վերաբերվում իր տղաներից մեկին: Դավիթի տղաներից մեկը՝ Ադոնիան, հպարտացավ ու ասաց. «Ես թագավոր պիտի լինեմ»: Եվ Նա իրեն հռչակեց թագավոր: «Եվ անոր հայրը անոր կեանքին մեջ ամենեւին յանդիմանա՞ծ չէր զանհկա, ըսելով թե ինչո՞ւ

այսպէս ըրիր. և անհկա տեսքով խիստ գեղեցիկ էր, ու անոր մայրը զանհկա Աբիսողոմէ ետքը ծներ էր: Եվ անհկա խօսքը մէկ ըրաւ. Շարուհեայի որդւոյն Յովաբի հետ ու Աբիաթար քահանային հետ, որոնք Ադոնիայի հետևելով՝ անոր օգնութիւն կ'ընէին» (Գ Թագ. 1:5-7): Դավիթը շատ բան էր թույլ տալիս իր որդի Ադոնիային: Դա հանգեցրեց նրան, որ Ադոնիան իրեն վերցրեց թագավորությունը՝ հաշվի չառնելով իր հոր կարծիքը, թեպետ գիտեր, որ գահի ժառանգորդը պետք է լիներ Սողոմոնը:

Երբ Ադոնիան թագավոր դարձավ, Դավիթը դեռ չգիտեր: Նախանձարեան, իմանալով Ադոնիայի դավադրության մասին, անմիջապես սկսեց գործել: Նա Սողոմոնի մորը՝ Բերսաբեին ուղարկեց թագավորի մոտ: Բերսաբեն ասաց. «Ով տէր իմ, դուն քու աղախինիդ քու Տէր Աստուծոյդ անունովը երդում ըրիր՝ ըսելով, Ինձմէ ետքը քու որդիդ Սողոմոն թագաւոր պիտի ըլլայ, ու իմ աթոռս ան պիտի նստի. և ահա հիմա Ադոնիա թագաւոր եղած է, ու դուն չիմացար, ով տէր իմ թագաւոր» (Գ Թագ. 1:11-14): Բերսաբեն խոնարհաբար կատարեց Նախանի ասածները: Այդ ժամանակ Դավիթը համարձակություն ունեցավ, թագավորական հրաման տվեց ու անմիջապես Սողոմոնին թագավոր օծեց:

Արդյոք ինչո՞ւ Ադոնիան կարողացավ այդ կերպ արհամարհել իր հոր

որոշումներն ու նպատակները: Դրան երևի թե նպաստել էր այն, որ հայրը նրան երբեք չէր հանդիմանել: Դավիթը Ադոնիային թույլ էր տալիս գործել ինքնուրույն, և դաստիարակության այդպիսի միջոցը ի վերջո տվեց իր դառը պտուղը: Ադոնիային սպանեցին Սողոմոնի հրամանով:

Մեր առջև երկու հայրերի օրինակներ են, որոնք շատ հարցերում իրենց կյանքը ապրել են այնպես, որ կարելի է նրանց նմանվել, սակայն նրանք երբեք իրենց նեղություն չեն տվել այն բանում, որ երեխաներին սովորեցնեն պատասխանատվություն և կարգապահություն: Եվ այդ բացթողումը, անհոգությունը բերեց ողբերգական հետևանքներ: Կան ծնողներ, որոնք չափից դուրս խիստ են, և կան ծնողներ, որոնք թույլ են տալիս իրենց երեխաներին գրեթե ամեն ինչ: Այդ երկու ծայրահեղություններն էլ խանգարում են երեխաների ճիշտ դաստիարակմանը և երբեք չեն բերի բարի պտուղ: Կյանքը մշտապես փորձում և հաստատում է Սուրբ Գրքի իմաստուն խոսքերի ճշմարտացիությունը: «Գաւազանը ու յանդիմանութիւնը իմաստութիւն կուտան. բայց իր կամքին ձգուած տղան իր մայրը կ'ամչցնէ» (Առակաց 29:15):

Եթե դուք հակված եք երեխաներին ստիպողաբար ենթարկելու ձեզ, ապա հիշե՛ք, որ դաժանությունն ու բարկությունը կարող են հան-

գեցնել վախի, բայց երբեք երեխային չեն համոզի, որ դուք ճիշտ եք: Առավել ևս, եթե դուք երեխային պատժում եք բարկության պահին, ապա շատ շուտով կկորցնեք նրա հարգանքը ձեր նկատմամբ, միգուցե նաև կառաջացնեք նրա պատասխան բարկությունն ու դժգոհությունը: Սուրբ Գիրքը մեզ սովորեցնում է. «Հայրեր, ձեր որդիները մի բարկացնեք, որպէս զի չվհատին» (Կողոսացիս 3:21): Երեխաները պետք է հարգեն իրենց ծնողներին, սակայն ենթարկեցնել նրանց միայն վախեցնելով՝ ճիշտ չէ: Վախը զրկում է անկեղծությունից, որը շատ կարևոր գործոն է ծնողների և երեխաների հարաբերությունների միջև: Երեխաները պետք է վախենան պատժից (գավազանից), այլ ոչ թե ծնողներից: Նրանք, ովքեր ցանկանում են շրջանցել չափից դուրս խիստ դաստիարակությունը, կարող են հանդիպել բարձիթողի արված վիճակի: Այդպիսի սխալ թույլ տվեցին Հեղին և Դավիթը: Այսօր աշխարհը ասում է, որ երեխաները պետք է ունենան լիարժեք ազատություն և արտահայտվելու ու դրսևորվելու իրավունք, որպեսզի ձևավորվեն ու զարգանան այնպես, ինչպես ուզում են: Համաձայնվելով այսպիսի տեսակետի հետ՝ ծնողները զրկում են իրենց երեխաներին Աստծու Խոսքով դաստիարակելու հնարավորությունից:

Շարունակելի

Մեպրեմիեր, 2017թ., N 8 (92)

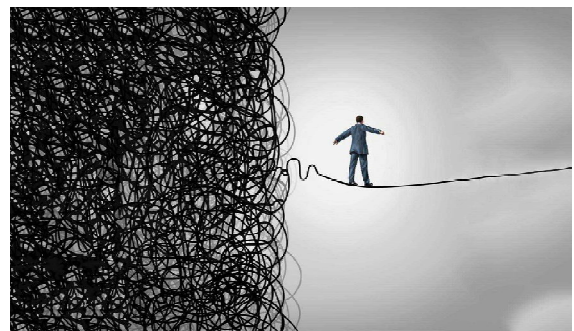
Ի՞նչ է ԱՅԾՕԷՉ ԱՍՕԾԱ

Սատանայի սիրած զբաղմունքներից մեկը մարդկային զգացմունքների հետ խաղալն է, հատկապես մեկի, որ քաջ հայտնի է բոլորիս. **վախ**: Սկզբում ինչ-որ բան կորցնելու վախն է կարևոր դեր խաղում երկրի առաջին զույգի՝ Ադամի ու Եվայի համոզմունքների մեջ, և նրանք ընդունում են սատանայի խայծը: Հետո այն բանի վախը, որ Աստված կբարկանա իրենց վրա, ստիպում է նրանց թաքնվել: Վախն այսօր էլ ազդում է մեզ վրա նման կերպ: Սա մեզ դրդում է որոշակի գործողությունների կամ կաթվածահար անում:

Սատանան չի կամենում դուք իմանաք, որ վախը ձեր երևակայության պտուղն է:

Պողոս առաքյալը հստակ ուղղություն է տալիս՝ ասելով, որ վախերից շատերը, որոնց մենք կբախվենք, երևակայության հետ խաղեր են: Նա կոչում է դրանք «գարձրություն», այս դեպքում՝ պատկերացում, երևակայության արդյունք, որը փորձում է վեր լինել Աստծու ճշմարտությունից («Եւ Աստուծոյ գիտութեանը դէմ բոլոր հպարտացած բարձր բաները, ու բոլոր միտքերը Քրիստոսի հնազանդութեանը գերի կ'ընենք» (Բ Կորնթացիս 10:5):

Անգամ ներկայիս գիտական ուսումնասիրությունները հաստատում են այն, որ Պողոսը բացահայտել է դա շատ տարիներ առաջ: Յինցիմատիի համալսարանի գիտնականները բացահայտում են, որ 80 տոկոսն այն բանի, ինչից մենք վախենում ենք, իրականում երբեք չի կատարվի:

Լսո՞ւմ եք: 80 տոկոսն այն խնդիրների, որոնց պատճառով դուք կորցնում եք ձեր խաղաղությունը կամ քունը, հեքիաթների արդյունք են:

Նորոգում չունեցած միտքը ունի միտում՝ բացերը լրացնելու երևակայելով: Ահա թե ինչու մարդիկ վախենում են իրենց ղեկավարին հանդիպելուց: Կամ հարաբերություններում շփման պակասը բերում է վրահաս բաժանման մասին մտորումներ:

Քուժում վախից

Իհարկե, սատանան գիտի մարդկային մտքի տկարությունը, և նա օգտագործում է դա, որպեսզի ազդի

մեզ վրա: Ահա թե ինչու հաղթական կյանք ունենալու համար մենք պետք է անենք այն, ինչ ասում էր Պողոսը. «բոլոր միտքերը Քրիստոսի հնազանդութեանը գերի կ'ընենք» (Բ Կորնթացիս 10:5): Սա նշանակում է՝ Դուք պետք է ընդունեք, որ այն մտքերը, որոնք ձեր ներսում անհանգստություն են առաջացնում, անհրաժեշտ է անհապաղ փոխարինել Աստծո Խոսքի ճշմարտությամբ: Բերեք Աստծու Խոսքը ձեր ամեն անհանգիստ մտքի վրա, օրինակ. «Եվ իմ Աստվածը լրացնի ձեր ամեն կա-

րոտությունն իր հարստության չափովը՝ փառքով Քրիստոս Հիսուսումը» (Փիլիպպեցիս 4.19), կամ «Նրա վերքերովը մենք բժշկվեցինք» (Եսայի 53:5):

Վերահսկողությունից դուրս երևակայությունը արագորեն վերածվում է մեծամասշտաբ սցենարների, որոնք փորձում են ձեզ վախով պարտության մատնել: Բայց երբ դուք հանդիպում եք ճշմարտությանը, գալիս է գիտակցումն այն բանի, որ դա սուտ է:

Քայլ Ուիճկեր

ՃՁ ԻՅՁ Ս, Ձ Յ ՍՁ ի Ձ ä ° ↑ Ա

Չնայած նավապետը երկար տարիներ ի վեր հաշմանդամ էր, բայց ապրում էր ուրախ կյանքով և շնորհակալ սրտով, քանզի ընդունել էր այս խոսքի ճշմարտությունը. «Ահա խաղաղութեան տեղ մեծ դառնութիւն եղաւ ինձ, բայց դուն իմ հոգիս սիրեցիր ու ապականութեան գուրիցը հանեցիր. որովհետեւ բոլոր մեղքերս մէջքիդ ետեւը գցեցիր» (Եսայի 38:17):

Այս է նրա ապաշխարության վկայությունը. «Ծովում անցկացրած ողջ ժամանակ Աստվածաշունչը կամ Աստված բառերը ոչ մի նշանակություն չեն ունեցել ինձ համար: Ծովայինի համար երդվելը, հայիոյելը, ստելը նրա կյանքի անբաժանելի մասն են կազմում, ինչպես քամին ու

ալիքները»: Մի անգամ, երբ նավաստիներին սուտ պատմություն պատմեցի, խոսքս վերջացրի երդումով: Ասացի. «Եթե սուտ է ասածս, թող Աստված հարվածի ինձ, և ես հաշմանդամ լինեմ»: Կարճ ժամանակ անց այս հայիոյիչ խոսքերն ինձ վերադարձրեց. ես կաղ դարձա: Երբ անօգնական պառկած էի՝ լի ոխով, գղջալու փոխարեն մեղադրեցի Աստծուն: Բայց նա ինձ ողորմաց: Տեր Հիսուս Քրիստոսը գտավ ինձ, և Նրա արյան մեջ ես գտա մեղքերիս թողությունն ու կյանքիս խաղաղությունը»: Նավապետը Տիրոջ հետ էր երկար տարիներ: Իր այս վկայությունը թող քո կյանքին էլ փոփոխություն բերի:

Մեպրեմիեր, 2017թ., N 8 (92)

ՓԺԾԵ՞Ր Ի՞Չ ՅՁՕՍԾԵՒ Ե՛՝ ԱՐԻ ՁՕՁ ՍՁՕՍՁ

2011 թվականին արյան ճնշումն անընդհատ բարձր էր՝ 200/100 և դեռ ավելի: Ես այդ ժամանակ որպես դաշակ աշխատում էի մի բժշկի տանը: Տեղեկանալով առողջական վիճակիս մասին՝ բժիշկն առաջնորդեց ինձ հետազոտության: Հետազոտությունը ցույց տվեց, որ ես շատ հիվանդություններ ունեմ, սակայն այդ բոլոր ախտերը տանելի էին, բացի մեկից՝ երիկամից արդեն դուրս եկած չարորակ ուռուցքից:

Երբ տուն եկա, աղոթեցի Տիրոջը՝ ոչ թե բողոքով, այլ գոհությամբ, որովհետև առանց Աստծու թույլտվության ոչինչ չի լինում, և «Ամեն բան բարիի գործակից է լինում բոլոր Աստծուն սիրողներին...» (Հռովմ. 8:28): Ես մի տեսակ համոզված էի, որ Աստված այդ փորձությունով ինչ-որ բան է ուզում սովորեցնել ինձ, որից հետո սպասվում է օրհնություն:

Հունվարի 22-ին շաբաթ օր էր, Հարավ-արևմտյան թաղամասի եկեղեցում բժշկության կարիք ունեցողների համար հավաքույթ էր: Գնացի այնտեղ: Հավաքույթը դեռ չսկսված՝ ավագ եղբայրներից մեկն առաջարկեց աղոթք անել: Աղոթքի ժամանակ խոսք ուղղվեց ինձ, որ Հիսուսը երկու հազար տարի առաջ Գողգոթայի

խաչի վրա Իր վերքերով բժշկել է այդ հիվանդությունը: Իմ հոգին ցնծում էր: Առանց այդ էլ ես չէի ընդունում այդ հիվանդությունը, կարծես դա իմը չլիներ: Ես հավատում էի, որ ամեն բան, ինչպես և այդ հիվանդությունը, բարիի գործակից է լինելու և մտածում էի, որ եթե նույնիսկ չբժշկի էլ, փառք Իրեն:

Փետրվարի 1-ին համակարգչային տոմոգրաֆիա անցա: Ստուգման արդյունքն ստացա փետրվարի 10-ին: Բժիշկները բոլորը համակարծիք էին՝ անհապաղ վիրահատություն: Իմ ներսը խաղաղ էր և ուրախ: Ինձ ամեն կողմից ստիպում էին, որ անպայման վիրահատվեմ, մինչև անգամ բժշկի հետ պայմանավորվածություն էին ձեռք բերել, որ ինձ շտապ վիրահատեն, քանի որ, բժիշկների կարծիքով, ինձ 18 ամսվա կյանք էր մնում: Բայց ես վիրահատվելու ոչ մի առաջնորդություն չունեի: Շատերն ինձ ասում էին. «Իսկ Տերը քեզ հայտնե՞լ է, որ չվիրահատվես»:

Այդ ժամանակ ես ավելի էի կառչել Տիրոջից և խնդրում էի, որ հավատքս ավելացնի ու ինձ Իր կամքը հայտնի: Պայքար կար: Քույրերից ոմանք ինձ ասում էին, թե՝ ժամանակ կգա, որ ոսկորներիդ ցավից կտրտն-

ջաս Տիրոջ դեմ: Ես տասնհինգ օր շարունակ աղոթում էի ու սպասում պատասխանի: Մյուս կողմից էլ ինձ շտապեցնում էին, որ վիրահատվեմ: Տասնհինգ օր հետո, աշխատանքի գնալիս աղոթում էի ու խնդրում, որ Տերն ինձ Իր կամքը հայտնի, և վերջապես Տերը խոսեց. «Ընտրությունը քոնն է»: Այդ կարճ խոսքից ինձ համար պարզ դարձավ, որ Աստված ինձ ընտրելու հնարավորություն է տալիս՝ ապավինելու կա՛մ Իրեն, կա՛մ մարդկանց: Ու ես ընտրեցի Աստծուն: Դրանից հետո բոլոր հարցնողներին պատասխանում էի. «Եթե ես դեռ պիտի ապրեմ ու ծառայեմ Աստծուն, ուրեմն Նա ինձ կբժշկի, իսկ եթե պիտի վերցնի՝ թող Իր կամքը լինի, ես համաձայն եմ»:

Մարտի 3-ն էր, ամբողջ որովայնս սկսեց այրվել: Այդ ցավերի մեջ ես շատ ուրախ էի, որ շուտով կլինեմ Հիսուսի մոտ և ոչ ոքի չէի ասում իմ վիճակի մասին, բացի մեր խմբի պատասխանատու եղբորից, և բոլորի հարցերին միշտ պատասխանում էի, որ շատ լավ եմ:

Ես աղոթում էի, որ Աստված ինձ կատարյալ ապաշխարություն տա, որ Իրեն արժանի լինեմ: Երեք ամիս շարունակ ես ամեն օր սպասում էի, որ Տերն ինձ պիտի վերցնի:

Մի քանի օր ուժեղ ցավեր ունեցա, բայց Տիրոջը խնդրում էի, որ աղոթքաժողովի ժամանակ ինձ ուժ տա

դիմանալու, որպեսզի ոչ ոք չիմանա իմ ցավերի մասին: Չնայած ասում էին, թե՛ լավ չես, գույնդ գցած է, բայց ես պատասխանում էի. «Ես շատ լավ եմ»: Փառք Տիրոջը, ու ցավերը երկար չտևեցին... Իր Խոսքի համեմատ՝ Նա վերցրեց դրանք:

Հանքավանում աղոթքի ժամանակ ինձ բացվեց, որ ես ավելի մեծ խնդիր ունեմ, քան իմ ներսի ուռուցքը. դա իմ «ես»-ն է: Եվ ես արդեն աղոթում էի, որ Տերն ինձ իմ «ես»-ի գերությունից ազատի:

Ես տեսնում էի, որ այդ հիվանդությունն ինձ համար ոչ թե տխրություն է, այլ՝ օրհնություն:

Մի անգամ խմբի պատասխանատու եղբորն ասացի, որ զգում եմ՝ ուռուցքի մետաստազները բարձրացել են մինչև թիկունքս: Օրեր անցան, ցավեր ունեցա: Այդ ցավերի ժամանակ ես անկեղծ գրուցում էի միայն մույն եղբոր հետ, և գրույցների ընթացքում նա ինձ ուղղում էր Տիրոջն ու Նրա Խոսքին ապավինելուն: Նրա հետ գրույցներից հետո ես ավելի

Սեպտեմբեր, 2017թ., N 8 (92)

գոտեանդում էի:

Յավերս շատացել էին: Այդ ցավերի մեջ էլ գնում էի աղոթքաժողով ու խնդրում էի Տիրոջը, որ ինձ պահի՝ կարողանամ մասնակցել աղոթքաժողովներին:

Մի օր, աղոթքաժողովը դեռ չսկսված, ցավից սիրտս թուլանում էր: Քույրերից մեկը խնդրեց, որ երգեմ 601 համարի երգը: Ես սկսեցի երգել, ու Տերն այցելեց: Երգելիս ես Տիրոջ հետ զրուցում էի երգի բառերով: Սկսեցինք աղոթել, ու աղոթքի ժամանակ հանկարծ զգացի, որ ցավ չունեմ: Ես ինքս ինձ հարց էի տալիս, թե ի՞նչ կատարվեց: Սուրբ Հոգին հիշեցրեց ու ասաց. «Քանի որ քեզ նեղացրին ու վշտացրին, բայց դու Իմ

Խոսքը պահեցիր ու խոնարհվեցիր, Ես էլ քո աղոթքը լսեցի: Ես հիշեցի այն դեպքերը, որ խոնարհվել էի ու պահել Նրա խոսքը: Տուն դարձա արդեն առողջ: Մինչ օրս ես ցավեր չունեմ: Ստուգվել եմ, ասում եմ. «Քեզ ո՞վ է սխալ ախտորոշել»: Երկու անգամ ստուգվել եմ, երկու անգամ էլ նույն բանն եմ ասել:

Այս իմ հիվանդությունների բժշկությունների համար այնքան շատ չեմ ուրախացել, որքան իմ փոխված սրտի համար, որ կարողացել եմ սիրել ինձ նեղացնողին, վիրավորողին և այն մարդկանց, ում մի ժամանակ չէի սիրում:

*Մարիետա Միքայելյան
ք.Երևան, Մոնումենտի տարածք*

Ä² ÜÜ² ø àôÜðÆÎ Æ ´ Ä ÞÎ àôÃ ÜàôÜÀ

Սիրելի՛ Աստծու ժողովուրդ, փառք մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսին, որ ինձ՝ անաթանիս, կամեցավ փրկություն շնորհել և բժշկել: Ես լսել էի Աստծու մասին, ինձ հոգեհարազատ էր Աստծու Խոսքը, բայց քայլ անելու նպատակ չունեի: Ահա թե ինչպես եղավ իմ՝ Աստծուն դառնալը:

Ես վաղուց ցավ ունեի կրծքիս

շրջանում: Դիմեցի Քանաքեռի ուռուցքաբանական կենտրոն: Հետազոտելուց հետո ինձ ասացին, որ անհրաժեշտ է վիրահատել: Առաջին վիրահատությունից հետո արեցին մաս երկրորդը, որովհետև ախտորոշել էին, որ ուռուցքը չարորակ է: Դրանից հետո քիմիոթերապիայի կուրս նշանակեցին: Ես այնքան ծանր հոգեվիճակում էի, որ այդ

«քիմիաթերապիա» բառը լսելիս անգամ ինձ վատ էի զգում: Երբ գնացի կուրսն ընդունելու, բժշկուհու կոպիտ վերաբերմունքից ես ավելի կոտորվեցի: Ինձ թվաց, թե բոլոր դռները փակվել են ինձ համար, և ես մեռնում եմ:

Հիվանդանոցից տուն եկանք: Հինգշաբթի էր, իսկ այդ օրերին մեր հարևանուհու տանը հավաքություներ էին լինում: Չեմ կարող բացատրել, թե ինչ զգացի, երբ բակում տեսա Արմեն եղբոր մեքենան: Հարևանուհուս խնդրեցի կանչել եղբայրներին: Նա խոստացավ կանչել, բայց՝ հավաքությանց հետո: Անդադար լաց էի լինում, չէի կարողանում հանգստանալ: Ամուսնուս խնդրեցի, որ թույլ տա հավաքության գնալ, որովհետև չեմ ուզում մեռնել:

Մինչ հարևանուհիս կգնար եղբայրներին կանչելու (նրանք արդեն գնացել էին), կանչեցի երկու հարևանուհիներին, խոսեցինք, միասին աղոթեցինք: Ես խնդրում էի Աստծուն, որ ինձ չթողնի, քանի որ ապրել եմ ուզում:

Հաջորդ օրը գնացինք Արովյան՝ հավաքության: Ես ինձ շատ վատ էի զգում, շունչս կտրվում էր, ահավոր ցավ էի զգում: Աղոթքի ժամանակ հարևան քույրիկս տեսիլքով տեսնում է, որ ինձ վիրահատում են ու վերքս

բացած՝ ինչ-որ բան են մաքրում:

Երբ հավաքույթը վերջացավ, քույրիկը հարցրեց, թե ի՞նչ ձևով են բացել վերքս: Ասացի՝ չգիտեմ: Ասաց, որ պետք է կիսալուսնաձև լինի, որովհետև տեսիլքում այդպես է տեսել: Վիրահատվածը ես էի, բայց, անկեղծ ասած, ուշադրություն չէի դարձրել վերքիս: Ես մեծ զարմանք ապրեցի. այն իսկապես կիսալուսնաձև էր... փառք Տիրոջը:

Նորից գնացի բժշկի՝ հետազոտության: Արդեն սրտիս մեջ խաղաղություն կար, համաձայն էի նաև քիմիաթերապիային: Բժիշկը նայեց հետազոտության պատասխաններին և զարմացավ, որ եկել եմ այս կուրսն ընդունելու: Ասաց, որ քաղցկեղածին ուռուցքի ոչ մի բջիջ չի տեսնում:

Դիմեցինք մի քանի բժշկի ևս և համոզվեցինք, որ իսկապես Աստված հրաշք է արել: Այս անգամ հիվանդանոցից դուրս եկա աննկարագրելի ուրախությամբ, գոհությամբ ու փառաբանությամբ:

Այժմ ես հաճախում եմ հավաքությունների և կոչ եմ անում, որ բոլորն էլ մտնեն Աստծու տապանը, որն է Եկեղեցին: Տիրոջ տապան մտնելով էր, որ ես փրկվեցի:

Ժաննա քույրիկ

Կոդայքի մարզ, գյուղ Գեղամեջ

Մեպրեկուհի, 2017թ., N 8 (92)

ԾԶ ԵՓՔԻ ՑԱՕՍԾՔԻ ԱԻ ԻՉ ՍԱՕՁ ՍԱՕՍԱ

Ես Հասմիկ Հարությունյանն եմ, Կոտայքի մարզից: Ապրում եմ Արովյան քաղաքում: 1973թ. դեռ հավատքի մեջ չէի, երբ մրսելուց հետո ինձ մոտ սկսվեցին ստամոքսի և կերակրափողի այրոցներ: Ինքնագագողությունս գնալով ավելի էր բարդանում, դիմեցի բժշկի, դեղորայք ընդունեցի, որոշ բնական միջոցներ փորձեցի, բայց ոչ մի բան ինձ չազատեց դրանից. նույնիսկ ջրից այրոց էր սկսվում: Ցավերն անցնում էին սրտիս, գլխիս և անտանցի էին դառնում: Աստծու ողորմությամբ, լսելով կենդանի Աստծու մասին, խոնարհվեցի և ընդունեցի Հիսուսին որպես իմ անձի Տեր ու Փրկիչ: Ես շարունակ աղոթում էի իմ բժշկության համար:

2016թ. դեկտեմբերին զնացի Ստավրոպոլ՝ իմ հոգևոր քույրիկի տուն: Ես շարունակ սողա էի օգտագործում, օրը 5-6 անգամ, արդեն ամաչում էի այդ վիճակից, բայց ստիպված էի: Այդ գիշեր չկարողացա քնել, առավոտյան ժամը 5-ին մտա խոհանոց, ուզում էի նորից սողա խմել, բայց սկսեցի խնդրանքով, աղերսանքով աղոթքել. «Աստված իմ, Դու տեսնում ես իմ վիճակը, Դու գիտես և տեսնում ես՝ նույնիսկ փող չունեմ, որ դիմեմ բժշկի: Հիսուս ջան, Դու ես իմ կենդանի և ամենակարող բժիշկը, Բո բժշկությունը մի ակնթարթ է. եթե

բուժես, ես Արովյանում կվկայեմ Քո փառքի և անունիդ համար, ես հավատում եմ Քեզ»:

Առավոտյան արթնացա և զգացի, որ մեջս մեծ ուրախություն կա, բայց դեռ չգիտեի, որ Տերը ողորմություն է արել: Նստեցինք նախաճաշելու. սեղանին ամեն բան դրված էր, նաև կար թթու ծիծակ: Սիրտս ուզեց, ու կարծես մեկն ասեր՝ կե՛ր և մի՛ վախեցիր: 1-2 հատ կերա և ոչ մի այրոց, ոչ մի ցավ չունեցա: Ես հասկացա, որ բժշկված եմ Տիրոջ կողմից: Փառք ու պատիվ մեր ամենագոր և բժիշկների բժիշկ Հիսուս Քրիստոսին: ԱՄԵՆ:

Նախքան Ռուսաստան զնալս ես այսպիսի երազ էի տեսել. երկինքը բացվել էր, և օրհնության անձրև էր թափվում երկնքից՝ ոսկեփայլ գույնզգույն աստղիկներով: Այնքան գեղեցիկ էր այդ տեսարանը, որ ես հիացած էի, կանչում էի. «Եկե՛ք, տեսե՛ք, եկե՛ք մտնենք անձրևի տակ», բայց ոչ ոք չէր լսում ինձ: Չհամբերելով՝ ես ինձ զգեցի անձրևի տակ: Ամպը իջավ և ինձ պարուրեց: Այդ ուրախությունն ու ցնծությունը դեռ զգում եմ: Հետո ես հասկացա, որ դա ինձ համար էր: Փառքը, պատիվը, մեծությունը մեր Աստծունն է, որ ինձ՝ անարժանիս, սիրում, ներում և բժշկում է: Ամեն:

Հասմիկ քույրիկ, ք. Արովյան

ԵՔԾՁ Ղ ձԾԻ օ Ծ

Մի քրիստոնյա միսիոներ մարտի դաշտով անցնելիս տեսնում է վիրավոր զինվորի: Չհնվորը մահամերձ է թվում նրան, ուստի, հավիտենական կյանքի կարևորությունը գիտակցելով, նա կռանում է և հարցնում. «Չե՞ք ցանկանա, որ ձեզ համար մի քանի խոսք կարդամ Աստվածաշնչից»:

«Ավելի լավ է ինձ համար մի փոքր ջուր բերեք, շատ ծարավ եմ», - ասում է վիրավորը:

Միսիոները, սեփական կյանքը վտանգելով, վազում է և շուտով ջուր բերում վիրավորի համար: Վիրավորը, ծարավը հագեցնելով, ասում է. «Խնդրում եմ, մի փոքր բարձրացրե՛ք իմ գլուխը և մի բան դրեք տակը»: Միսիոները հանում է վերաբկուն, փաթաթում և զգուշորեն դնում վիրավորի գլխի տակ: Հետո վերջինս ա-

սում է. «Մրսում եմ... Խնդրում եմ, մի բանով ինձ ծածկե՛ք»: Միսիոները լուռ իր բաճկոնը հանում է և ծածկում նրան: Հետո զինվորը հիացմունքով նայում է այդ մարդուն, նրա ձեռքի Աստվածաշնչին և ասում. «Եթե այս գիրքն է հրամայում մարդկանց անել այն ամենը, ինչ դուք արեցիք ինձ համար, ապա կարդացե՛ք ինձ համար մի խոսք այդ գրքից»:

Հիսուս Քրիստոսի և Նրա իրականացրած փրկության մասին մեր վկայությունը ավելի մեծ գործություն ունի, եթե հաստատվում է մեր քրիստոնեական կյանքով, մարդկանց հանդեպ սիրո և գթության մեր գործերով:

Աստծու հանդեպ սերը մարդկանց հանդեպ ունեցած սիրո մեջ է երևում, և նա, ով իր սրտում սեր ունի մերձավորի նկատմամբ, դրա հետ միասին մի մեծ հոգևոր գանձ ունի իր մեջ՝ սեր Աստծու հանդեպ:

Սա մի օրինակ էր, իրավիճակ, որին կարող ենք բախվել յուրաքանչյուրս, քանզի մենք ամեն օր հանդիպում ենք «վիրավորների», որովհետև մեր կյանքն էլ մարտի դաշտ է:

Միրենք գործով և ճշմարտությունով, ինչպես Հիսուսը պատվիրում է մեզ:

ՕՇ ½³ ñÙ³ Ý³ Ññ³ Բ ¹ »å ù
³ Ù»ñՇİ³ óՇ İ Ýáç İ Ù³ ÝùՇó.
Ý³ í Ñ³ ÙՇÝ Բ³ ì ñí³ ÝÁ

Ամերիկայում այսպիսի դեպք է կատարվել մի հարուստ քրիստոնյա կնոջ հետ: Նրա զավակները, չընդունելով մոր քրիստոնեական հավատքը, դուրս են գալիս մոր դեմ և կարողանում խլել նրանից ողջ տնտեսությունը՝ թողնելով նրան մի փոքրիկ հողատարածք, որը ամենավատն էր այդ տնտեսության մեջ:

Նրանք անում են սա մեկ նպատակով. գրկել կնոջը Աստծու գործի համար զոհաբերություն անելու կարողությունից:

Բայց շուտով՝ այն բանից հետո, երբ երեխաները դատական բոլոր գործերը կարգավորել էին և գոհ էին իրենց գործած ամբարտավանությունից, հենց այդ ամենավատ հողակտորում անսպասելիորեն նավթի շատրվան է սկսում հորդել:

Մասնագետները գալիս են և տարածքը ուշադրությամբ հետազոտելով հաստատում, որ այդ հողատարածքի տակ նավթի մեծ պաշարներ կան: Գտնվում են հարուստ մարդիկ, ովքեր որոշում են մշակել այդ նավ-

թային հողատարածքը, և աղքատացած կինը անսպասելիորեն հարստանում է:

Դրանից հետո նա ավելի առատությամբ է սկսում զոհաբերել Աստծու գործի համար և օգնել աղքատներին:

Աստված երբեք պարտք չի մնում նրանց, ովքեր առատությամբ զոհում են Իր գործի համար, և ում ձեռքը երբեք չի կարճանում չունևորին և չքավորին օգնելու համար: Բայց թող ոչ ոք երբեք չխաբվի և չզոհաբերի՝ մույնը տոկոսներով հետ ստանալու նպատակով:

Աստված գիտի յուրաքանչյուրի սիրտը...

ԴԱՏՈ՞ՒՄ ԵՍ

Վասն զի ես իմ անձիս վրայով քան մը չեմ զիտեր. քայց ոչ թէ ասով կ'արդարանամ, հապա զիս դարողը Տէրն է:

Ա Կորնթացիս 4:4-5

Մի դարեք, որպէս զիշտարուիք:

Մաթթէոս 7:1

Իսկ դուն ինչո՞ւ քու եղբայրդ կը դարես, կամ դուն ինչո՞ւ քու եղբայրդ կ'անարգես. վասն զի ամէն ալ Զրիարոսի արեանին առջե պիտի կայնինք:

Հռովմեացիս 14:10

Ուրիմն մեզմէ ամէն մէկը Աստուծոյ հաշիս պիտի տայ իր անձին համար: Ուստի ալ զիրար չդարենք, հապա անիկ այս որոշումը ըրէք միտքերնուդ մէջ՝ իոչ կամ գայրակողութիւն չդնել եղբօրը:

Հռովմեացիս 14:12-13

Ուստի, ո՞վ մարդ, ով որ ըլլաս դուն որ կը դարես, պարտաւիան չունիս տալու. քանզի ինչ քանով որ ուրիշը կը դարես, անով քու անձդ կը դարապարես. վասն զի դուն ալ որ կը դարես՝ նոյն քաները կ'ընես:

Հռովմեացիս 2:1

Մէկզմէկ մի՛ քամբասէք, եղբայրներ. ան որ իր եղբայրը կը քամբասէ կամ իր եղբայրը կը դարէ, օրէնքը կը քամբասէ և օրէնքը կը դարէ, ապա եթէ օրէնքը դարես, ալ դուն օրէնքը կարարող չես, հապա դարաւոր: Միայն մէկ Օրէնագիր (ու Դարաւոր) կայ, որ կարող է փրկելու և կորսնցնելու. դուն ո՞վ ես, որ ուրիշը դարես:

Հակոբոս 4:11-12